

GROTESKE 'TARTUFFE'

■ TONEEL

De Oost-Europese meid (een aanstekelijke Frieda Pittoors) heeft haar inburgeringscursus zeker met goed gevolg afgelegd. Ze warmt het publiek dat naar *Tartuffe* is komen kijken op met het Wilhelmus, om daarna Marsmans *Denkend aan Holland* te citeren en vervolgens een samenzang te organiseren over beren die broodjes smeren. Tegen de tijd dat haar werkgever Orgon (Wim Opbrouck) en zijn familie het toneel betreden, kan het feest écht beginnen.

Minutenlang daalt confetti op het gezelschap neer. Dat spektakel lijkt gaandeweg steeds meer de leegheid van Orgons bestaan te verbeelden: ondanks het feestgedruis is de blijdschap ver te zoeken. Misschien dat de bankier daarom zo vatbaar is voor het semispirituele gewauwel van *Tartuffe* (Koen de Sutter), in wiens woorden soms ook een harde waarheid te ontdekken valt. Orgon raakt in ieder geval vol-

ledig in zijn ban. Terwijl hij zelf ten prooi valt aan allerlei vormen van godsdienstwaan-zin, wordt hij uitgekleeft waar hij bij staat.

Regisseur Dimiter Gotsheff bouwde de afgelopen decennia in Duitsland een glanzende theatercarrière op. Dit keer werkte hij voor zijn vrije bewerking van *Tartuffe* samen met Toneelgroep Amsterdam en NTGent. Vooral in het begin stoort hij zich nauwelijks aan de originele tekst. Gotsheff haalt hij er van alles bij, van Bijbelcitaties tot de seksueel gekruide poëzie van Heiner Müller.

Molieres satirische aanklacht tegen valse vroomheid krijgt door die ingrepen een andere lading. *Tartuffe* is in deze regie vooral een buiten-

staander, die zich (uit vergelding?) naar binnen wurmt. Toch komen de drijfveren van het titelpersonage niet hele-

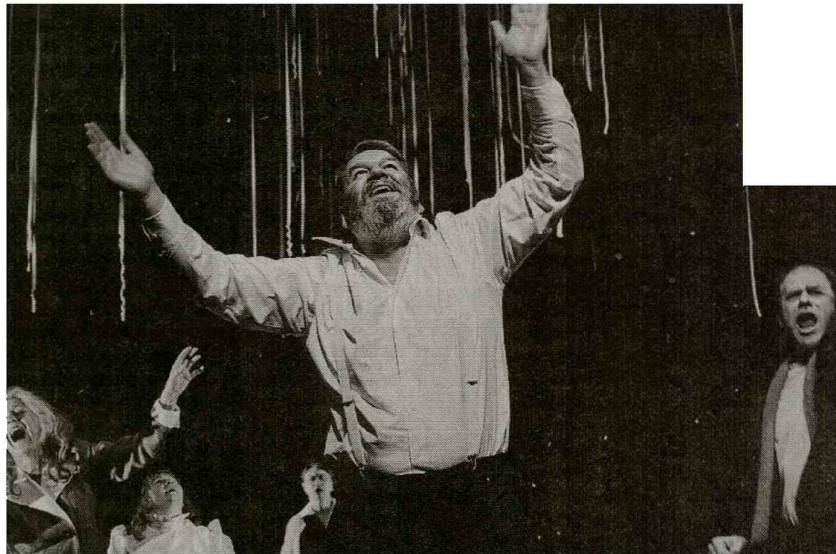
maal uit de verf, ook omdat Gotsheff gaandeweg meer gaat leunen op de afwerking van Molières 350 jaar oude plot. Al geeft de gerenommeerde theatermaker er uiteindelijk wel een afwijkende draai aan.

De acteurs, Wim Opbrouck voorop, gaan in *Tartuffe* helemaal los mee, gesteund door het door het overweldigend kleurige toneelbeeld van Katrin Brack. Over de hele linie is hun speelstijl grotesk en vermakelijk. Dat blaast de broodnodige lucht in een voorstelling die anders wellicht in haar eigen moralistische woordenbrij zou zijn gesmoord.

Marco Weijers

★★★★☆

Regie Dimiter Gotsheffs mist helderheid

• In 'Tartuffe' kan nauwelijks iets de leegheid van het bestaan van Orgon (Wim Opbrouck) verhullen.

FOTO: PHILE DEPRez

